

ДЕРЕК ЛЕНДІ, «ЧЕРЕПТОН КРУТІЙ. ПОСОХ ПРЕДВІЧНИХ»

1. СТЕФАНІ

Раптова смерть Гордона Едглей стала несподіванкою для всіх, зокрема і для нього самого. Ось він сидить у власному кабінеті, дописує сім слів до двадцять п'ятого речення останнього розділу своєї нової книжки: «І задощила темрява над ними» — і ось він уже мертвий. «Яка жахлива втрата», — єдине, що пролунало у сутінках його свідомості.

На похорон зійшлися переважно родичі та знайомі померлого, друзів було небагато. Річ у тім, що Гордона не надто любили у видавничому світі. Хоча його твори про магію, дива та жахіття постійно входили до списку бестселерів, звичка ображати людей, не усвідомлюючи цього, та сміятися з їхнього розпачу псувала автору репутацію. Проте саме на його похороні Стефані Едглей уперше побачила чоловіка у рудувато-брунатному пальті.

Він стояв у тіні гіллястого дерева, оддалік від натовпу. Попри теплу пообідню погоду, його пальто було застібнуте на всі гудзики, а нижню частину обличчя приховував шарф. Навіть здалеку Стефані змогла роздивитися пасма занедбаного кучерявого волосся, що стирчали з-під широких крисів капелюха, який він насунув аж на лоба. Очі ховалися за величезними сонцезахисними окулярами. Дівчинка зацікавлено дивилася на чоловіка, зачудована його незвичною зовнішністю. Раптом, ніби зрозумівши, що за ним стежать, незнайомиць розвернувся й крокував назад повз рівні ряди надгробків, а згодом зовсім зник із поля зору.

Коли поховальна церемонія скінчилася, Стефані разом із батьками повернулася до будинку померлого дядька, проминувши невеличкий крутий місток і вузьку дорогу, що звивалася серед густого лісу. Величезна брама була прочинена заздалегідь, ніби запрошуючи їх усередину маєтку. Довкола простягалися неосяжні угіддя, а сам будинок вражав своєю величчю.

За книжковою шафою у вітальні ховалися додаткові двері. Коли Стефані була маленькою, її тішила думка, що ніхто, окрім неї, не знає про них, навіть сам дядько Гордон. То був таємний хід; як у її дитячих книжках, він вів до пригод, до будинку з привидами та до великих скарбів. В уяві Стефані потаємні двері мали врятувати її від вигаданих ворогів: як би вони отетеріли від її раптової втечі! Проте зараз ці двері були відчинені навстіж. Юрба людей постійно снувала крізь них, і це засмучувало Стефані, ніби в неї відібрали маленьку частинку магії.

У вітальні було подано чай, напої в келихах, а на срібних тацях по колу передавали канапки. Стефані спостерігала за тим, як родичі померлого мимохідь оцінююче роззиралися довкруг. Основною темою притишеного

обговорення був заповіт. Гордон не належав до людей, що відкрито проявляють свою прихильність, тому ніхто й гадки не мав, кому пощастить успадкувати його чималі статки. Стефані бачила, як жадова аж струменіла з водянистих очей іншого брата її батька, жахливого низенького чоловіка на ім'я Фергус, коли той сумно кивав головою, безрадісно брав участь у розмові та крадькома ховав столове срібло у кишені.

Дружина Фергуса, Берил, була вкрай неприємною жінкою з гострими рисами обличчя. Вона вешталася серед натовпу в пошуках пліток і скандалів, не дуже правдоподібно вдаючи скорботу. Її доньки тим часом успішно ігнорували Стефані. У п'ятнадцятирічних близнючок Керол і Кристал були такі ж кислі та злі мармизи, як і у їхніх батьків. Гладкі фарбовані блондинки в одязі, що підкреслював їхню пишноту в геть невідповідних місцях, вони були цілковитими протилежностями Стефані — темноволосої, високої, стрункої та сильної дівчини. Якби не карі очі в усіх трьох, ніхто б і не здогадався, що дівчата — родичі. Ця несхожість — єдине, що подобалося Стефані в кузинах. Тож вона вирішила залишити близнючок з їхніми кривими поглядами та єхидним перешіптуванням та піти прогулятися.

Довгі коридори дядькового будинку прикрашали картини. Під ногами Стефані тихо скрипіла відполірована до блиску дерев'яна підлога, а сам будинок пахнув старовиною. То не був запах затхлості — скоріш... запах досвіду. Ці стіни й підлога багато чого бачили за час свого існування, а Стефані поруч із ними почувалася чимось швидкоплинним і незначущим, немов ледь чутний шепіт.

Гордон був добрим дядьком. Пихатим і безвідповідальним, так, але при цьому по-дитячому наївним та неймовірно смішним, в його очах грали бісики. Усі інші сприймали його серйозно, але Стефані завжди помічала Гордонові підморгування, змовницькі кивки та усмішки до неї, коли ніхто не бачив. Навіть дитиною вона розуміла його краще за інших. Стефані сподобала його розум і дотепність, а ще те, наскільки йому було начхати на думку інших стосовно себе. Так, Гордон був добрим дядьком. Він багато чого їй навчив.

Дівчина знала, що її мати зустрічалася з Гордоном («гуляли», як це називала мама). Правда, зовсім недовго, бо коли він познайомив її зі своїм молодшим братом, вона закохалася з першого погляду. Гордон частенько скаржився, що не отримав нічого більшого за поцілунок у щоку, проте шляхетно поступився братові й цілком щасливий повернувся до численних палких інтрижок із численними палкими красунями. Він казав, що то була майже чесна угода, але все одно його ошукали.

Стефані піднялася сходами, штовхнула двері до кабінету Гордона та зайшла всередину. На стінах висіли обрамлені обкладинки його бестселерів, а поруч із ними — найрізноманітніші нагороди. Цілу стіну займала шафа, забита книгами. Там були біографії, історичні романи, наукові праці, підручники з психології, а поміж них втиснуті зачитані невеличкі книжечки у м'яких палітурках. На нижній полиці лежали журнали, літературна критика та різні періодичні видання.

Стефані пройшла повз полицки, на яких зберігалися перші видання романів Гордона, та наблизилася до письмового столу. Вона поглянула на стілець, на якому помер її дядько, і спробувала уявити, як він сидів там і як, мабуть, упав. Аж раптом пролунав голос — такий м'який, наче оксамитовий:

— Принаймні, він помер за улюбленою справою.

Стефані здивовано обернулася й побачила у дверях того самого чоловіка з похорону — у пальті та капелюсі. Шарф усе ще приховував його обличчя, а сонцезахисні окуляри — очі. Кучеряве волосся так само стирчало з-під крилатого капелюха. На руках у нього були рукавички.

— Так, — погодилася Стефані, бо не придумала нічого кращого у відповідь. — Хоча б так.

— То ти одна з його небіжок? — спитав чоловік. — Не намагаєшся нічого поцупити, нічого не ламаєш, тож ти, мабуть, Стефані.

Вона кивнула, намагаючись краще роздивитися чоловіка. Проте за шарфом і окулярами не було видно ані клаптика його обличчя.

— Ви були його другом? — запитала дівчинка. Чоловік здавався високим і струнким, хоча через пальто цього не можна була сказати напевно.

— Так, був, — відповів він, схиливши голову. Через цей невеличкий порух Стефані усвідомила, що решта тіла незнайомця ніби залякла.

— Я знав його протягом багатьох років. Ми зустрілися біля бару в Нью-Йорку, коли Гордон тільки-но опублікував свій перший роман.

Стефані не могла нічого розгледіти крізь сонцезахисні окуляри, чорні, наче смола.

— Ви теж письменник?

— Я? О, ні, я б не знав, із чого почати. Проте мені вдалося втілити свої письменницькі ідеї завдяки Гордону.

— У вас були письменницькі ідеї?

— Хіба не у всіх вони є?

— Не знаю. Гадаю, ні.

— Овва! Тоді це робить мене диваком, чи не так?

— Ну, — відповіла Стефані, — і це теж.

— Гордон постійно розповідав про тебе, вихвалявся своєю маленькою небіжкою. Він був видатною особистістю, твій дядько. Ти, здається, теж.

— Ви так кажете, ніби знаєте мене.

— Рішуча людина, розумна, гостра на язик, що не забиває собі баки дурницями... Нікого не нагадує?

— Нагадує. Це Гордон.

— Гм, цікаво, — мовив чоловік. — Бо саме такими словами він описував тебе.

Він запустив руку до кишені та витягнув звідти вишуканого годинника на витонченому золотому ланцюжку.

— Хай тобі щастить в усьому, що ти вирішиш робити зі своїм життям.

— Дякую, — стиха відповіла Стефані. — І вам того ж.

Вона відчула, що чоловік усміхнувся, хоча й не могла бачити його рота. Він розвернувся та вийшов, залишивши її на самоті. Стефані усвідомила, що не може відвести погляду від того місця, де щойно стояв незнайомець. Хто це був? Вона не дізналася навіть його імені.

Дівчинка переступила через поріг і вийшла з кабінету, дивуючись, як незнайомцеві вдалося зникнути настільки швидко. Вона поквапилась униз сходами та увійшла до просторої зали, але і там його не було. Стефані прочинила парадні двері саме тієї миті, коли на дорозі з'явилася велика чорна автівка. Дівчинка встигла тільки простежити поглядом, як загадковий чоловік їхав геть. Вона постояла ще трохи біля входу, а потім неохоче повернулася до широкого родинного кола у вітальні — саме вчасно, аби побачити, як Фергус ховає в нагрудній кишені срібну попільничку.